

ZÁKON SVORKY

TEMNOTA PADÁ

Erin Hunterová

ALBATROS

Zákon svorky

Temnota padá

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Erin Hunterová

Zákon svorky: Temnota padá – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

JAZERO

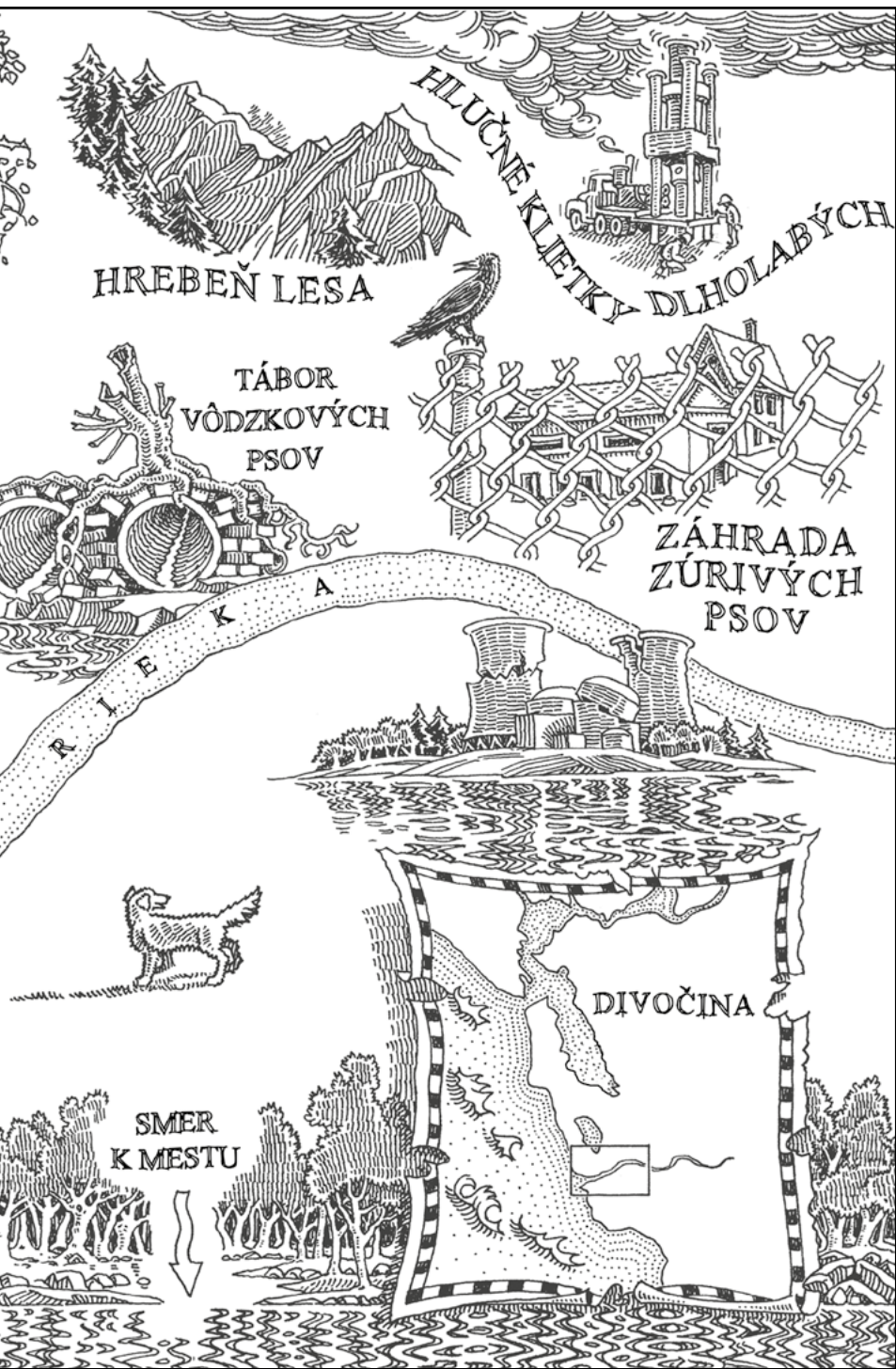
DIVÁ
SVORKA

PUKNUTÁ
ZEM

TÁBORISKO
DLHOLABÝCH

OTRAVENÁ

LES

ZÁKON SVORKY

TEMNOTA PADÁ

ERIN HUNTEROVÁ

ALBATROS

Copyright © 2013 by Working Partners Limited

All rights reserved.

Translation © Jozef Klinga, 2017

Jacket art © Julia Green, 2013

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0178-5

ISBN e-knihy 978-80-566-0236-2 (1. zverejnenie, 2017)

Venujem Isabelle Mayovej

PROLÓG

Vzdych pretal prenikavý praskot a v diaľke zadunel hrom. Z neba sa lial dážď a v zúrivých prúdoch stekal po tabuli z širokameňa. Havko zakňučal a zaboril si tváričku pod teplé brucho psej mamy. Jeho sestrička Piskľa sa k nemu pritúlila a triasla sa od hlávky po chvostík.

„Tíško, šteniatka moje. Nemusíte sa ničoho báť.“ Psia mama im láskyplne oblizla ušká, aby ich upokojila.

Havko zdvihol ňufáčik, lebo keď počul mamin hlas, cítil sa v bezpečí. Ďalší záblesk bieleho svetla ho na chvíľu oslepil a vzápätí sa všetko opäť ponorilo do tmy. Havkovi vstala srst' dupkom a jeho bračiekovia a sestričky kňučali jeden cez druhého a túlili sa k sebe, aby sa toľko nebáli.

Psia mama si ich privinula veľkou prednou labkou a plynulými pohybmi ružového jazyka im umývala kožušky. „Viem, že sú to strašidelné zvuky, no je to iba búrka. Nebeskí psi sa hrajú na súboj a hašteria sa s Bleskom. Pre nich je to iba zábava.“

Po nebi znova preskočil blesk. Zanechal za sebou ohnivú stopu a ďalší dunivý hrom. Nad hlavami im zavyl mohutný vietor. *Neznelo* to ako hra.

„Neublížia jeden druhému?“ Havko si spomenul, ako psia mama šteniatkam kázala, aby sa hrali pekne.

„Nie, neskrivia si ani chlp na hlave. Len sa zabávajú.“ Pohladkala ňufákom jedno šteniatko za druhým. „Nebeskí psi sa narodili v rovnakom vrhu, presne ako vy, šteniatka moje, a Blesk je ich priateľ. Priatelia a súrodenci si pomáhajú v dobrom aj zlom.“

„Ale mne sa zdá, že sa veľmi *hnevajú*,“ zakňučal Ľapko.

„Určite sa iba hrajú?“ pridala sa Jajka.

„Áno, určite,“ odvetila psia mama skalopevným hlasom. „A teraz choďte spinkať, deti. Aj Nebeskí psi pôjdu už čoskoro spať.“

Havko v maminom hlase čosi začul, a kým si jeho súrodenci hľadali najpohodlnejšie polohy, aby boli čo najbližšie k mame a tlkotu jej srdca, pozrel sa jej do hlbokých hnedých očí.

Uhla pred jeho pohľadom a odvrátila tvár, aby sa pozrela cez čírokameň, za ktorým sedela Mesačná sučka, kým nezmizla z tmavého daždivého neba. Zazrel azda v maminej tvári pochybnosti alebo sa mu to iba zdalo?

Havkovi oťažela hlávka, keď sa započúval do pokojného pravidelného odfukovania a hmkania bračiekov a sestričiek. Chcel sa mamy ešte povypytať na Nebeských psov, no premohla ho únava. Položil si ňufáčik na labky a zatvoril očka.

Keď sa Havko zobudil, z búrky zostal už len slabý dážď. Stále bolo neslno a súrodenci okolo neho spinkali v kôpke mäkkých, teplých telíčok. Mykol sa, lebo si všimol, že psia mama pri nich

nie je. Zavetral vo vzduchu a zachytil jej pach tesne predtým, ako zazrel jej siluetu v tieni neďaleko pelechu.

Pozorovala bubnovanie dažďových kvapiek po širokameni s hlavou zdvihnutou k nebu, akoby sedela na stráži. Slabo zavrtela chvostom, keď sa k nej Havko blížil, a s úsmevom na pyskoch sa k nemu otočila. Bol si *istý*, že tentoraz v jej očiach zazrel ustarostený pohľad.

Havko sa rozbehol, no zastal niekoľko krokov pred mamou. „Mami, oni sa iba *nehrajú* na súboj, však? Deje sa niečo iné. Niečo zlé.“

Sklopila hlavu. „Si vnímavý, Havko. Na šteniatko až priveľmi.“ Na chvíľu obaja zdvihli zrak k širokameňu, no neslnkové nebo bolo úplne čierne. „Už som videla veľa búrok. Táto by mala byť rovnaká, ale aj tak sa mi vzduch zdá akýsi... *napätý*. Nebeskí psi zavýjajú hlbšie ako zvyčajne. Možno sa naozaj iba hrajú, no čo ak...“

Havko ani nedýchal, keď nastražil ušká a vyčkával, čo mama povie.

„... čo ak sa hnevajú?“

Havko sa zachvel. „Čo ich nahnevalo?“ Zamyslel sa. „Kto ich nahneval?“

Psia mama si vzdychla. „Neviem, Havko môj. Možno z neba zbadali nejakého neporiadneho psa, ktorý ich urazil, a teraz nám všetkým chcú pripomenúť svoju moc.“

Havko vytreštil očká. „Čím mohol nejaký pes tak veľmi nahnevať Nebeských psov? A Blesk je predsa ich priateľ – je priateľ všetkých psov. Nikdy by na nás nezaútočil, alebo áno?“

„Máš pravdu. Blesk a Nebeskí psi nás ochraňujú. Možno je za

tým niečo iné. Nikto nemá bystrejšie zmysly ako psí duchovia. Možno vycítili nejakú hrozbu a teraz zavýjajú na celý svet, aby nás vystríhali pred nebezpečenstvom.“

„Pred nebezpečenstvom? Ale veď si vravela, že všetko je v poriadku!“ Havkovi od strachu ovisol chvostík. „Prečo si nám povedala, že sa nemusíme ničoho báť?“

„Sú to iba moje domnienky. Nemá zmysel robiť si starosti, keď je to pravdepodobne iba obyčajný vietor a dážď.“ Psia mama sklonila hlavu a oblizla Havkovi tváričku.

Havko sa odtiahol a pozrel mame do očí. „Lenže ak sa máme niečoho báť, nebude lepšie, keď sa o tom dozvieme? Ako sa inak ubránime?“

Psia mama bola neoblomná. „Strach nijakému psovi nepomôže. Nech už sa deje hocičo, Nebeskí psi nás ochránia.“

V tme za širokameňom opäť zadunel hrom, zdvihol sa vietor a začalo liať ako z krhly. Havko zakňučal a skryl si tváričku medzi mamine predné labky. Odjakživa obdivoval Bleska – odvážneho, verného psa, ktorý ľúbi Nebeských psov ako vlastnú svorku. Havko odrazu nevedel, čo si má myslieť. Čo ak sa psí duch hnevá alebo sa dokonca bojí?

„Netráp sa, Havko môj. Som presvedčená, že Nebeskí psi sa iba hrajú. A ich hry nám tu dole nijako neublížia...“

Havkovi sa mamine slová zdali prázdne, no nechcel sa s ňou hádať. Bude lepšie, keď uverí, že sú všetci v bezpečí a Nebeskí psi čoskoro pokojne zaspia. „Pri hrách narobia naozaj veľa hluku.“

Psia mama ho postrčila ňufákom. „Isteže. Sú predsa mocní Nebeskí psi. Hádám si nečakal, že sa budú hrať *potichu ako myšky*.“ Nežne Havka popohnala späť k súrodencom, obišla tradičný kruh

pred spaním a ľahla si k svojim deťom. Havko sa ešte posledný raz pozrel von, kde dážd' opäť bičoval Zemesučku. Uvelebil sa vedľa Piskle, ktorá slabulinko zavrčala, no nezobudila sa.

Vietor zavýjal a udieral do pevného širokameňa. Havkovi sa zježili chlpy za krkom a zatvoril očká. Striaslo ho, keď si spomenul na maminu druhú obavu – že Nebeskí psi možno zavýjajú, aby všetkých psov vystríhali pred nebezpečenstvom.

Čo by mohlo byť až také zlé, aby znepokojilo Nebeských psov?

PRVÁ KAPITOLA

Šťastko stápol a triasli sa mu nohy. V kruhu psov zavládlo hrobové ticho.

Alfova široká vlčia tvár bola ako kameň. Vyliezol na svoju skalú v strede čistiny a hrozivo sa týčil nad oboma svorkami. Na tráve po jeho boku vyčkávala Strela, krásna štíhla sučka s rýchlymi nohami, a uprene sa pozerala na Šťastka. On sa však na ňu nevládal poriadne pozrieť.

Krpatý Kňučo so splošteným ňufákom otváral papuľu, z ktorej mu visel ružový jazyk. „Vidíte, mal som pravdu! Mestský pes nás špehoval a donášal na nás vôdzkovým psom. V tajnosti sa stretol so sučkou, ktorá sa naňho podobá!“ Kňučo sa obrátil k Belle. Prebodla ho nevraživým pohľadom, až sa mykol a skrčil. „Videl som ich...“

Šťastko sa nútil nezvesiť vztýčený chvost. Nesmie prejavíť podriadenosť a slabosť – v očiach neľútostnej divej svorky by to bol jeho koniec.

Všetci čakali na vysvetlenie, lenže čo by im mohol povedať?

Presne ako žaloval Kňučo, špehoval ich. Ani vo sne by mu však nenapadlo, že Bella použije získané informácie na útok na tábor divej svorky.

Šťastko si premeriaval tváre psov v kruhu.

Čo si len teraz počnem? Ak prejavím oddanosť vôdzkovým psom, divá svorka ma zabije. Ako by som sa však mohol obrátiť chvostom vôdzkovej svorky? Bella je predsa moja sestra...

S vôdzkovými psami zažil veľa radostí a strastí. Lenže divá svorka ho prijala do svojich radov ako vlastného. Spieval s nimi počas Veľkého vytia, keď mu pred očami tancovali psí duchovia. Cítil silu ich pevného puta aj napriek tomu, že mu Alfova prísna hierarchia bola proti srsti.

Nesmel zabúdať ani na Strelu... Kradmo sa pozrel jej smerom a pohľady sa im stretli. V jej očiach videl bolesť a zmätok, no aj záblesk nádeje.

Zdvihla ňufák. „Šťastko statočne bojoval, aby ochránil šteniatka pred líškami. Nech už predtým vykonal hocičo... nie je vôdzkový pes. Teraz je členom našej svorky.“ Zašklbalo jej hebkými ušami a odvrátila zrak. Napriek jasným slovám sa jej hlas triasol.

Akoby chcela uveriť tomu, čo hovorí, pomyslel si Šťastko. Ona chce veriť, že som stále ten, za koho ma považovala...

Šťastko vďačne zaštekala, aj keď si nebol istý, kam patrí.

Pozrel sa na svoju sestru. Bella mierne nakláňala hlavu a prenikavo naňho hľadela.

Vie, že je to pravda. Polovica môjho srdca patrí divej svorky.

Na okamih sa cítil previnilo. Vtom si však spomenul, že Bella je pravý dôvod, prečo sa vôbec pridala k divej svorky! A bola to Bella, kto do tábora priviedol líšky! Určite sa zbláznila, keď sa rozhodla

dôverovať tým prešibaným potvorám. Zradili ju, len čo im ukázala cestu do tábora, zaútočili na Lunu a vyhrážali sa, že jej zožerú šteniatka. Spomenul si, ako sa psi z oboch svoriek prestali biť, aby bránili najmenších, keď sa na nich vrhli líšky – najprv k Šťastkovi pribehla Margarétka a Mulč a potom všetci ostatní. Spojili sily a odrazili krvilačné líšky. Bojovali ako jedna silná svorka...

Šťastko si všimol Lunu a Ohniváka, ktorí postávali niekoľko krokov za oboma svorkami, a ich šteniatka Mrvko a Ňufka – tie, ktoré prežili – sa k sebe túlili medzi mamou a otcom. Šťastkovi zovrelo hrudník od žiaľu, keď si spomenul na hrôzu a rozruch, zúrivy brechot a psov, ktorých životy nadobro vyhasli: malého, bezmocného Fúzika a chudáka Mulča.

Alfa zavrčal a prehovoril hlbokým hlasom: „Šťastko síce istý čas slúžil našej svorke, no to neospravedlňuje jeho zradu. Čo hodláš povedať na svoju obhajobu, *mestský pes*?“

Šťastko si oblizol nohu na mieste, kde mu líška roztrhla kožu, aby získal drahocenný čas. Jeho rýchle uvažovanie ho takmer nikdy nenechalo v úzkych, ale tentoraz nevedel nájsť nijaké slová, ktoré by ho vytiahli z kaše.

Keď som bol pes samotár, žilo sa mi oveľa ľahšie. Pes samotár sa nemusí nikomu klaňať. Lenže čo ak mi v skutočnosti nie je súdené byť samotárom?

Šťastko preglgol, lebo mu vyschlo v hrdle. „Priznávam, že som pomáhal obom svorkám,“ začal váhavo. Od štíhlej hnedo-bielej lovkyně Šípky sa ozvalo vrčanie a vzápätí splynulo s vrčaním Kri-váka a Bystriny, súrodencov s dlhými ušami. Boli členovia jeho svorky, no teraz ho prebodávali pohľadmi a ježili srst'. Šťastko sa premáhal, aby sa nezvrtol na labke a neutiekol do lesa. Keby to

urobil, už nikdy v živote by sa nemohol vrátiť. Musí si zachovať odvahu.

„Všetkých som vás spoznal,“ pokračoval. „A rozmýšľal som... čo ak mi moja pôvodná misia pridať sa k divej svorke bola *súdená*? Zemesučka zavrčala, Riečny pes mi vyjavil cestu k čistej vode, Lesopes ma ochraňoval na ceste do tohto tábora. Na každom kroku som získal priateľov... Strelu v Dome pascí. Moju sestru Bellu v meste... dokonca sa mi zdá, že aj Slnečný pes a Mesačná sučka sa spojili, aby ma zaviedli až sem.“

Šípka naďalej vrčala, no súrodenci stíchli. Šťastkovi bolo jasné, že získal ich pozornosť.

„Videli ste, ako sa svorky zjednotili v boji proti líškam?“ oslovil všetkých psov okolo seba. „Každý mal svoju rolu – nie iba veľkí psi ako Ohnivák a Marta, ale aj malí bojovníci ako Iskra a Margarétka. Psi s rozdielnou minulosťou, diví a vôdzkovi...“ Odmlčal sa a pohľad sa mu zatúlal k zhromaždeným psom. „Ani sa poriadne nepoznáte, a napriek tomu ste všetci nebojácne bojovali za spoločnú vec. Čo ak ma sem psi duchovia priviedli, aby sa obe svorky mohli zjednotiť?“

Alfa sa zlovestne zachmúril, no Iskra, hnedo-biela lovkynja divej svorky, mala zamyslený výraz. Luna a Ohnivák stáli ako sochy zopár krokov od nej nad svojimi dvoma šteniatkami. Vymenili si pohľad a Luna predstúpila.

„Bez pomoci vôdzkových psov by sme prišli o všetky šteniatka, nie iba o Fúzika.“

Alfa ju chvíľu sledoval a potom sa obrátil k Šťastkovi. Polovlkove jantárové oči sa doňho zavrtali. „Nič to však nemení na skutočnosti, že nás oklamal,“ zavrčal. „Šťastko nám do tábora

priniesol nebezpečenstvo a smrť.“ Obrátil nelútostný pohľad na vôdzkových psov. „Moja svorka musela počas súboja s líškami túto bandu slabochov veľakrát zachraňovať. Nikto od nás nemôže čakať, že budeme ochraňovať dospelých psov, ktorí sú slabí ako štence.“

Margarétka sa pri tej urážke zježila a Miki zahrabal v tráve vedľa rukavice od svojho dlholabého.

Bola to však Bella, kto podišiel dopredu.

Šťastkovi sa na okamih zastavilo srdce. Ak bude jeho sestra odporovať Alfovi, iba všetko zhorší. Mohol by Šťastka roztrhať na franforce a vyhnať vôdzkových psov, len aby im uštedril poriadnu príučku. Lenže Bella sklonila hlavu a oslovila Alfu so sklopeným zrakom na znak úcty. „Uverila som líškam, že sa zachovajú čestne. Bola som *hlúpa* a urobila som zlé rozhodnutie. Bola to chyba, ktorú už nikdy nezopakujem. Úprimne ti vravím, Alfa, že som len chcela, aby si sa s nami *podelil* o svoje bohatstvo. Nechceli sme tvojej svorke ublížiť.“

Alfa zavrčal, vztýčil uši a nadvihol horný pysk, aby odhalil lesklé tesáky.

Šťastko ohromene sledoval, ako si Bella podriadene ľahla. Zakňučala a prevalila sa na chrbát, aby odhalila brucho. „V mene svojej svorky ti čestne prisahám, Alfa, že ak nám dovolíš zostať, vôdzkovi psi ti budú oddane slúžiť. Budeme plniť tvoje rozkazy a bojovať po tvojom boku, nech divá svorka budí ešte väčší rešpekt široko-ďaleko. Sme lepší lovci, než sa na prvý pohľad zdá, a ochotne budeme svorke pomáhať vo všetkom, čím ju poveríš. Ako odmenu žiadame iba to, aby si sa s nami podelil o jedlo a vodu a ušetril Šťastka. Nechcel tvojej svorky ublížiť. Nepoznal

naše plány, to ti prisahám. Snažil sa najlepšie, ako vedel, aby ubránil šteniatka, keď líšky zaútočili – psia mama to sama povedala.“ Bella sa letmo pozrela na Lunu a sklonila ňufák.

Luna súhlasne zakňučala. Ohnivák strážil syna a dcéru, a keď sa mu opreli o predné nohy, oblizol im hlávky.

Šťastkovi sa upokojovalo rozbúšené srdce a opadal z neho strach. Vedel, čo Bella obetuje, aby sa vzdala pred očami oboch svoriek. Bol si istý, že je to posledné, po čom jeho sestra túži – posluhovať nemilosrdnému polovlkovi. Urobila to, aby sa postarala o svoju svorku – a aby Šťastkovi zachránila kožuch.

Neopustila ma.

Spomenul si na ňu ako na šteniatko, keď ju všetci volali Piskľa a bola veselá, trochu panovačná, zvedavá a verná. Vždy bola verná.

Alfa si vytrepal strapatý sivý kožuch a poškrabal sa krivým pazúrom za veľkým špicatým uchom. Premeriaval si svoju svorku a vytrieštal oči nad jej ohlasom na Bellin prejav. Šípka neprestávala ježiť srst', no Krivák a Bystrina vyzerali uvoľnenejší a Iskre visel ružový jazyk z papule, lebo sa usmievala. Kňučo odvrátil tvár, kým Luna a Ohnivák stáli vzpriamení a hľadeli jasnými očami na svojho vodcu.

Šťastko zatajil dych a čakal na Alfov verdikt.

„Som ochotný prijať vás,“ prehovoril polovlk napokon, „no zaumete nízke postavenia. Vycvičíme z vás hliadkových psov a budete sa riadiť najúmornejším rozvrhom. Ak budete presvedčení, že máte na to, aby ste sa pridali k váženejšiemu loveckému oddielu, musíte si to právo *zaslúžiť* usilovnosťou a čestným súbojom. Tak znejú pravidlá mojej svorky.“

Marta, Bruno a Margarétka sa inštinktívne obrátili k Šťastkovi, lebo boli zvyknutí riadiť sa jeho radami. Šťastko si oblizol pysky. Majú azda na výber? Bez Alfovho povolenia nebudú mať prístup k jedlu ani čistej vode, ktoré sa nachádzajú na území divej svorky.

Ešte však ani nestihol poriadne otvoriť papuľu, keď Alfa opäť prehovoril. „Prečo sa naňho obraciate, vy vôdzkoví blázni? Vari neviete, že má najnižšie postavenie v našej novej svorke? Odteraz je náš *Omega*.“

Alfa sa prenikavo pozeral na vôdzkových psov, pobádal ich, aby niečo povedali, no nikto z nich sa neodvážil vydať ani hláska. Šťastko si všimol, že Kňučo sa samoľúbo uškrnul a škaredú tvár mal samú vrásku. Šťastko sklonil hlavu a preglgol zavrčanie. Pridobré si pamätal poníženie, ktoré musel Kňučo znášať od svorky ako pes s najnižším postavením.

Lenže Alfa ešte neskončil. „Nový Omega navyše dostane trvalú pripomienku svojej zrady: jazvu na boku, aby nikto nezabudol, čo spáchal.“

Šťastko zakvílil. Spomenul si na Mulča, ktorého obvinili, že jedol, keď nebol na rade... lebo to naňho narafičili Šťastko s Kňučom, aby Alfa degradoval Mulča na Omegu. Alfa vtedy skočil Mulčovi po krku, rafal ho, hrýzol a škriabal do krvi. Strela mu pomohla a sama Mulčovi uštedrila niekoľko krutých krvavých rán.

„Ó, Alfa,“ zakňučala Marta, veľká vôdzková sučka s blanovitými labkami. „Zľutuj sa!“

Margarétka vedľa nej ostro zahavkala. „Prosím ťa. Šťastko urobí všetko, čo mu povieš, sľubujeme! Nerob to.“

Šťastko od vďaky tíško zakňučal, keď sa k zborovému protestu

pridali aj Krivák s Bystrinou. „Súhlasíme,“ zabrechal Krivák. „Postavenie Omegu je dostatočný trest.“

Ohnivák spýtavo naklonil hlavu a ešte aj Strela váhavo prešľapovala na mieste, hoci mlčala.

Alfa zavyl, aby ho všetci počúvali, a jeho vlčí rev ukončil všetko kňučanie a štekot. „Svorka potrebuje prísnejšie pravidlá, ak má prežiť so všetkými týmito novými psami! Bude to cena za Šťastkovu zradu a klamstvá.“

Šťastko si ani nevedel predstaviť prísnejšie pravidlá ako tie, ktoré už musela divá svorka dodržiavať – riadili sa krutou disciplínou a právo loviť a jesť bolo jasne dané. Postavenie dokonca každému psovi diktovalo, kde má spať!

Šťastko riskoval vlastný život v boji s líškami a vodca divej svorky bol aj napriek tomu odhodlaný ublížiť mu a ponížiť ho. Pichlo ho v zranenej nohe a zdalo sa mu, že hlavu má ťažkú ako balvan – pochmúrna pripomienka zúrivého zápasu so sivými potvoramí.

Psi vrčali, brechali, hádali sa – rozdelení názorom na Šťastkov osud.

„Počkajte!“ vyštekol pastiersky pes Miki. Stál nad rukavicou svojho dlholabého, uši mal sklopené, no hlavu hrdo zdvihnutú. „Hádkami iba márnime čas. Mali by sme vložiť sily do prežitia v tomto podivnom svete a nie do hašterenia sa o to, kto má vo svorke vyššie postavenie.“ Miki neprítomne potľapkal koženú rukavicu. „Bella a Margarétka sú dobré lovkyně. Svorka by mala úžitok z ich zručnosti. Prečo *čakať*, aby ju mohli využiť?“

„Lebo musíme mať poriadok,“ odpovedala mu Iskra. „Teraz nejde o to, či sa vám to *páči* – svorka nemôže fungovať bez po-

riadku. Platí to odjakživa.“ Hovorila rozumne, bez hnevu či zlej vôle v hlase.

Miki vztýčil uši. „Veľké zavrčanie zmenilo všetky pravidlá. Vôdzkoví psi sa pripájajú k svorkám a aj svorkoví psi sa musia zmeniť. Hierarchia nie je potrebná – už nie. Iba všetko zbytočne komplikuje.“

Šťastko asi ešte nikdy nepočul taký dlhý prejav z Mikiho papule.

Iskra nespúšťala zrak z pastierskeho psa, akoby sa zamýšľala nad jeho slovami. Kým by však stihla niečo povedať, Alfa priskočil k Mikimu. Hrozivo sa týčil nad skrčeným čierno-bielym psom a zacvakal zubami. „Veľké zavrčanie je ešte pádnejší dôvod, prečo *trvať* na poriadku a tradíciách. Svet nikdy nebol nebezpečnejší. Teraz potrebujeme disciplínu, nie nejakú lenivú bandu nevytvorených domácich maznáčikov.“ Zdvihol ňufák a prebodol Mikiho mrazivým pohľadom. Potom sa obrátil k ostatným.

Väčšina psov sklonila hlavy a dávali si pozor, aby Alfovi neodvrávali. Nik neprehovoril.

Alfa si postupne premeral jedného psa za druhým a napokon mu zrak zastal na Šťastkovi. „Nadišiel čas označiť zradcu. Pridržte mi ho.“

Šťastkovým telom sa prehnala panika, roztriasli sa mu nohy a vankúšiky na labkách mu máčal studený pot. Oči mu skákali zo psa na psa a rozmýšľal, kto sa naňho vrhne. Viacero vôdzkových psov zakňučalo, no už sa zaňho neodvážili prihovoriť. Ani len Bella, ktorá sa postavila na všetky štyri, nič nepovedala.

Strela sa vyrútila dopredu. Šťastko zdesene zjajkol, keď sa mu hodila na chrbát, položila mu labky na plecía a prišpendlila ho

k zemi. V zranenej nohe mu vystrelila ostrá bolesť. Telo mu trhala od strachu a paniky. Strela bola silnejšia než vtedy, keď spolu unikali z Domu pascí. Iskra jej priskočila na pomoc, vrazila do Šťastka a pomáhala ho držať. Šťastko zakvílil, keď mu Strela zaborila zuby do krku.

Srdce sa mu rozbúšilo ako opretek, no na okamih zmeravel, lebo kútikom oka zazrel, ako sa vôdzkoví psi ošívajú. Zorka začala prenikavo havkať. Marta nešťastne zakňučala a odvrátila zrak.

Belle sa vrátil hlas. „Prosím vás, pustite ho – toto nie je fér! Aký má zmysel dokaličiť ho tak, že nebude vládať loviť či brániť nás pred útočníkmi? Komu to prospeje?“

Alfa netrpezlivo zavrčal. „Žiadna z Omegových povinností nie je hodná úcty. Nespôsobím mu vážne zranenie.“ Odtiahol pysky a vykročil k Šťastkovi, ktorý sa znova začal metať a vzpierať Strele s Iskrou. „Len ho poriadne rafnem. Aby na to do smrti nezabudol.“

Psi navôkol brechali divo, vystrašene a pobúrene, keď Alfa urobil ďalší krok. Naklonil sa nad Šťastka.

Alfa zavrčal. „Teraz buď statočný, zradca. Je najvyšší čas prijať, o čo si si koledoval.“ Jantárové oči sa mu zaleskli a oblizol si pysky.

Nie! Nedovolím ti to! pomyslel si Šťastko s prívalom zlosti. *Nedotkneš sa ma!*

Vrtel sa a driapal Strelu, kým nepovolila stisk na jeho krku. Zaprel sa do nej labkami a zavrčal. Strela odletela dozadu, spadla na chrbát, ohúrene žmurkala a Šťastko sa chytro otočil, aby zo seba zhodil Iskru. Vydriapal sa na labky a pretlačil sa cez kruh psov.

Obzrel sa cez plece a ani nedýchal. Polovlk nebol na taký odpor pripravený. Zúrivo brechal, keď Šťastko prekĺzol popri Belle

a Margarétke, ktoré sa ho vôbec nepokúsili zastaviť. Strela sa tvá-
rila prekvapene, ba priam rozčúlene.

Mrzí ma to, Strela. Jednoducho tu nemôžem zostať!

Šťastko zaváhal dosť dlho nato, aby naňho Iskra nanovo za-
útočila. Chystal sa zhodiť ju zo seba, keď vtom naňho padla veľ-
ká váha. Zrak mu na chvíľu zastrela hustá hnedá srst' s čiernymi
škvrnami, a keď sa pozrel hore, díval sa do Brunovej tváre. Jeho
ťažké, mocné telo prikvačilo Šťastka k zemi a on iba zvreskol, ani
nie od strachu, ako od prekvapenia.

Bruno! Ale ved' on je vôdzkový pes!

Šťastko nemohol uveriť vlastným očiam. V zlomku sekundy sa
k Brunovi pridala Strela a zaborila Šťastkovi do krku pazúry na
predných labkách. Spod troch silných psov už nemal šancu ujsť.

Psi okolo neho horúčkovito štekali. Zorka, malá sučka s dlhou
bielou srstou, skackala a nervózne sa otáčala na mieste, kým Miki
o niekoľko krokov cúvol a medzi zubami ochránársky držal vzác-
nu koženú rukavicu.

Na Šťastka padol Alfov tieň, keď sa polovlk priblížil a vyceril
lesklé tesáky.

„V našich radoch kráča zradca,“ spustil Alfa. „Podľa tradície ho
treba označiť, aby všetci vedeli, čo spáchal. Ja som Alfa a mojou
povinnosťou je urobiť to.“

Šťastko zatvoril oči. Prisahal si, že aj keby to bola tá najväčšia
bolesť na svete, nikdy ju nedá najavo. Nezakňučí, nezakvíli ani
nezjajkne, keď mu Alfa zaborí tesáky do boku – to potešenie po-
lovlkovi nedopraje.

Alfa sklonil papuľu k Šťastkovým ušiam a potichu zavrčal.
„Odteraz môžeš na slobodný život zabudnúť. Kým budeš dýchať,

každý ťa bude poznať ako zradcu. Žiadna svorka už neurobí tú chybu, že ti bude dôverovať.“

Polovlk pohol hlavou a chystal sa pohryzť Šťastka do srsti a mäsa.

Vtom sa ozval prenikavý zvuk, ako keď sa triešti čírokameň. Vzduch bol ako ľad.

Alfa zmeravel. Záhadný zvuk silnel a zakrátko bol neznesiteľný. Trhal Šťastkovi uši aj myseľ a tuhla mu z neho krv v žilách. Cítil, ako sa Strele rozbúšilo srdce, keď ho pritláčala k zemi. Iskra ustráchané zakňučala. Ešte aj Bruno zmätene zaštekala.

Šťastko obrátil zrak k nebu. Cez prižmúrené oči videl iba bledomodrú farbu. Vzápätí vo vzduchu zaburácal iný zvuk. Prichádzal od zničeného mesta a podobal sa na hrom – ibaže bol dlhší, hlasnejší a zlovestnejší. Skupinou psov sa niesol úzkostlivý brechot a kňučanie.

„Búrka!“ zaštekala Strela a srdce jej išlo vyskočiť z hrude, keď Šťastka pritlačila ešte silnejšie.

Ďalšie prenikavé trieštenie Šťastkovi rozochvelo fúzy. Zdalo sa mu, že sa na nich zrúti samo nebo! Vtom vzduch zavyl tak ostro a nahlas, že prekryl aj ten najdivokejší brechot.

Šťastkovi sa od strachu zakrútila hlava, stiahol sa mu žalúdok a bok sa mu prudko dvíhal. Nebu bolo zle a zúfalo kvílilo ako pes so silnými bolesťami. *Toto nie je obyčajná búrka!*

Zavýjanie vzduchu nemalo *nič* spoločné s Nebeskými psami.

DRUHÁ KAPITOLA

Strela pustila Šťastka a zatackala sa dozadu. Iskra a Bruno tiež uvoľnili zovretie. Vo vzduchu sa ďalej vznášalo prenikavé kvílenie. Šťastko si s veľkou úľavou vytrepal kožuch, no v krku a nohe mu pulzovala bolesť.

„Je to iba búrka, však?“ zakňučala Strela nervózne.

Šťastko vedel, že nie je. Nebo nad jeho hlavou bolo stále ble-domodré aj napriek trieštivému zvuku a kvíleniu, od ktorého mu brneli fúzy. Nepršalo a Šťastko ani necítil vôňu blízkeho dažďa.

„Podľa mňa to nejako súvisí s Veľkým zavrčaním.“ Šťastko nechcel Strelu strašiť, ale nemohol ju ani klamať. Dunivý rev mu pripomínal zvuk, aký vydával Dom pascí, keď sa okolo nich dvoch rúcal – lenže tento zvuk bol oveľa hlasnejší a desivejší.

Okolité psi sa naňho nervózne pozerali. Nebo opäť zaburácalo, až všetci nadskočili. Margarétka vystrašene havkala a Šťastko sa zatiaľ snažil sústrediť, zbystril zmysly a oňuchával vzduch. Podarilo sa mu zavetriť iba podivný pach vo vetre, náznak štiplavej zeme a pachutí pokazenej tekutiny. Pripomenuli mu otrávenú riekku

s mazľavou zelenou hladinou, ktorá sa na svetle leskla všetkými farbami dúhy. Podišiel dopredu, pootvoril papuľu, nastražil oči a otáčal hlavu zľava doprava.

Bella pribehla k bratovi. „Cítim niečo zlé.“

„Presne tak,“ súhlasil Šťastko. V ňufáku ho dráždila hnilobná aróma.

Aj ostatní psi to už cítili. Tí mladší sa rozštekali a začali behať v kruhu. Šťastkovi mykalo labkami, lebo aj on mal sto chutí rozbehnúť sa – lenže kam? Nebol si istý ani len tým, odkiaľ sa vlastne šíri podivný hluk a odporný smrad.

Zdesený brechot psov prehlušilo ďalšie zaburávanie v diaľke a Šťastko sa obrátil k Alfovi. Dumal, či vodca svorku utíši. Polovlk však stál na mieste ako kus kameňa a civel na nebo.

„Čo je to?“ zhíkol Miki. Šťastko sa pozrel rovnakým smerom ako pastiersky pes a zatajil dych, lebo nad lesom zbadal čierne mračno. Vyzeralo ako búrkový mrak, no oveľa tmavší. Väčšmi sa podobalo na oblak dymu, ktorý raz Šťastko videl v meste po tom, ako na seba zaútočila svorka hlučných klieťok na ceste a vzbĺkla.

Presne odtiaľ prichádzal záhadný smrad. Z mesta. Vari zem znova pukla ako počas Veľkého zavrčania? Pod labkami však necítil, že by sa Zemesučka triasla...

Jeden pes za druhým ohromene stíchol, keď sa všetci uprene pozerali na čierne mračno.

Miki pricapil uši k hlave. „Môže nám nejako ublížiť?“

Bella nervózne prešľapovala na mieste. „Na to je istotne príďaleko.“

„Radšej to neriskujme,“ zahavkala Zorka. „Mali by sme odísť.“

„A kam?“ spýtala sa Iskra. Pozrela sa na Lunu a jej šteniatka. „Teraz nemôžeme začať sťahovať tábor.“

„Podľa mňa naozaj nie je bezpečné zostať tu,“ zakňučal Miki s pohľadom upretým na hustú temnotu, ktorá sa v dialke rozrastala.

Bystrina, čierno-hnedá sučka s dlhými ušami, naňho zavrčala. „Choď si, kam len chceš, *vôdzkový pes!* Toto je *naše* územie a my ho neopustíme!“

„Ja sa nejakého mračna nebojím!“ zaštekala hnedo-biela Šípka, no hlas sa jej triasol a chvost visel nízko nad zemou.

Strela nerozhodne zahrabala po zemi. „Ešte nikdy som nič podobné nevidela. Čo si o tom myslíš, Alfa?“ Odrhla zrak od čierneho mračna v dialke a pozrela sa na vodcu divej svorky.

Alfa stál na rovnakom mieste, chvost mal ochabnutý a boky sa mu prudko dvíhali. Šťastko polovlka chvíľu sledoval, lebo ho ohromila jeho náhla zmena.

On nevie, čo má robiť, uvedomil si Šťastko prekvapene. *Nejaký pes by sa toho mal ujať.*

Opäť upriamil zrak na nebo. V dialke z lesa stúpali kúdoly čierneho dymu. Čierne mračno zachytil vietor, narastalo a zdalo sa, že sa stáča k psom. Ešte bolo ďaleko, no Šťastko už cítil, aké je špinavé – dokonca aj z dialky sa mu stiahol žalúdok od pokazeného smradu, ktorý ho štípal v ňufáku. Čo sa stane, keď sa k nim dovalí? *Môže im ublížiť mračno?* Šťastko o tom jakživ nepočul – lenže kedysi nepoznal ani otrávenú vodu a nebolo predsa Brunovi zle z jedovatej rieky. Život ich každý deň naučil niečo nové.

„Myslím si, že by sme odtiaľto mali zmiznúť,“ povedal Strele. Niekoľko psov ho začulo a obrátili k nemu vyľakané tváre.

Krivák tvrdohlavo zavrčal. „Je to náš tábor. Nemali by sme ho opúšťať!“

„Nájdeme si iný,“ odvetil Šťastko. „Miki má pravdu, nie je tu bezpečne.“

„Čo on o tom vie?“ zaštekala Šípka, vycerila na Šťastka zuby a otočila sa k zvyšku svorky. „A prečo máme počúvať zradcu? Toto je *náš* tábor, Omega nám nemôže jednoducho kázať, nech z neho odídeme pri prvom náznaku problémov!“ Pozrela sa na Alfu, aby jej dal za pravdu, ale polovka mlčal a hľadel na čierne mračno ako omámený.

„Miki nie je náš Alfa,“ zakňučal Krivák a otočil sa k Šťastkovi. „Ani ty nie.“

Šťastko sledoval, ako sa čierne mračno skrúca, a žmurkal, aby zahnal slzy, ktoré mu vyhrkli od dráždivého smradu. „Mračno je plné zlého vzduchu. Ochorieme z neho.“

„Šťastko má dobrý inštinkt.“ Povedala to Strela. Potichu pozorovala záhadné mračno a prechádzala pohľadom z Alfu na Šťastka. Hovorila rozhodne a oslovila všetkých psov. „Viem to... z minulosti. Ak je podľa neho nebezpečné zostať tu, verím mu.“

Šťastko po jej slovách zdvihol chvost. Obrátil sa k ostatným. „Krivák, Bystrina, vy predsa máte najlepšie ňufáky v celej svorke. Nezdá sa vám to mračno zlé?“

Psi sa obrátili k súrodencom a čakali na ich odpoveď. Alfa sa nehýbal, iba nasrdene odtiahol pysky, no nohy sa mu triasli a vytriešťal oči.

Krivák zavetril. Bystrina sa zhlboka nadýchla a okamžite zvrátila ňufák. „Áno, je to rozhodne zlý zápach. Určite ho všetci cítite alebo nie? Nepochádza to z prírody.“

Krivák opäť zavetril a ušami mu šklbalo. „Máš pravdu,“ prikývol. „Cítim nebezpečenstvo.“

Kruhom psov sa rozľahol nový vystrašený brechot.

Šťastko súhlasne zaštekal. „Musíme si nájsť nový tábor čo najďalej od tohto. Niekde, kde budeme chránení zhora, keby sa k nám čierne mračno predsa len prirútilo. Mali by sme odísť *okamžite!*“

Tentoraz všetci súhlasili, dokonca aj Krivák. Šťastko si všimol, že ani jeden pes sa neobrátil s prosbou o názor na Alfu. *Vedia, že ich vodca je zbabelec*, pomyslel si. Vôbec ho to netešilo. Vedel iba to, že nová svorka musí stoj čo stoj prežiť. *Neviem, kam máme ísť, no je mi jasné, že nie k mestu*. Zahľadel sa na horu pokrytú stromami, ktorá sa týčila ďaleko od hrozných zvukov. Pod vysokými konármi a skalnými prevismi budú v bezpečí. Aspoň vo väčšom, ako sú v nekrytom tábore pri jazere.

„Všetci za mnou! Ponáhľajte sa!“ Šťastko sa rozbehol k hore za táborom, preč od čerstvo puknutej zeme a čierneho dymu, ktorý z nej unikal. Strela mu bola v päťach a Bystrina s Iskrou bežali po jej boku. Luna niesla Mrvka a Ohnivák zdvihol Ňufku. Aj vôdzkoví psi sa pohli a Bella utekala na ich čele. Šťastko sa obzrel, či Alfa nezostal na mieste, a zakňučal od úľavy, keď polovka bežal za svorkou, ale zachovával si odstup niekoľkých krokov.

Šťastko preklúčkoval pomedzi zástup vysokých stromov na skalnatý výbežok a labky sa mu kĺzali po hladkých kamienkoch. Naľavo sa zem prudko zvažovala do hlbkej rokliny. Šťastka striaslo, keď na jej dne zazrel ostrú skalú a osamelý pokrútený peň. Začul Strelin ľahký krok, keď cupotala za ním.

„Bežte!“ zavolal na ostatných. „Na kopec – neďívajte sa dole!“

Vybehol po svahu, a keď ostro zabočil doprava, zem pod labkami trochu zmäkla. Z nízkych haluzí viseli bodliaky a Šťastko sa zohol, aby sa mu nezachytili o srst'. Vyššie sa bežalo o čosi ľahšie

a jeho pazúry nachádzali v trávinatej a machovitej pôde ideálnu oporu.

Kopec konečne vyústil do roviny. Za ňou Šťastko uvidel novú časť lesa a cítil vábivú vôňu hustého zeleného lístia. Otočil sa a vzrušene zaštekal. Strela s Bellou mu dýchali na chvost, no ostatní psi zostali ďaleko pozadu. Šťastko sa o niekoľko metrov vrátil, a keď sa pozrel za ostrú zákrutu, zbadal, že Zorke sa kľžu labky po uvoľnených kamienkoch. Aj niektorí členovia divej svorky mali ťažkosti – menší, ako napríklad Kňučo so splošteným ňufákom, a zranení, ako napríklad Krivák so zlou nohou. Šťastko zbehol zo svahu, prešiel popri Alfovi, ktorý mlčky klusal dopredu s pohľadom upretým pred seba a ušami pricapenými k sivej hlave.

Keď Šťastko pribehol k Zorke, videl, ako sa pošmykla k rokline, pazúrikmi škrabala po kamienkoch a nevedela zostať stáť. Pred prednou labkou sa jej uvoľnil veľký kameň, skotúlal sa zo svahu a zahučal do hlbkej rokliny. Zorka zakňučala a driapala sa preč od okraja. Nafúkla sa a skúsila to znova. Nešikovne sa snažila zdolať nešťastný kopec. Šťastko nežne zacvakol zuby do sučkinho zátylku a potiahol ju po najhorších kameňoch. Keď ju pustil, hrdo si vytrepala kožušok.

„Ďakujem, Šťastko,“ zamrmlala. „Asi by som to zvládla aj sama, ale... je milé, že si mi pomohol.“

„Isteže,“ odvetil Šťastko. ňufáčikom sa dotkla jeho ňufáka a utekala za ostatnými. Šťastko ju mlčky sledoval. *Od Veľkého zavrchania naozaj dospela*, napadlo mu.

Záblesk v Krivákových očiach Šťastka varoval, aby ho radšej neskúšal potiahnuť za zátylok, a tak iba krúžil okolo psa s dlhými

ušami a tlačil ho zozadu, kým Krivák nezvládol vyjsť zvyšok kopca sám. Ohnivák sa pozeral, čo Šťastko robí, a položil Ňufku na zem. Luna odtiahla malú sučku k bračkovovi, ktorý s vytreštenými očami sledoval otca.

„Čo to robí?“ spýtal sa Mrvko.

Luna mu oblizla ušká. „*Pomáha.*“

Ohnivák poľahky potlačil Kňuča po najhorších kameňoch. Krátkonohý psík so splošteným ňufákom zamrmľal slová vďaky, nemotorne sa šplhal do kopca a bok sa mu prudko dvíhal.

Ohnivák zaštekala na Šťastka, vrátil sa po Ňufku a zdvihol ju zo zeme. Obzrel sa za Lunou a obaja pokračovali v ceste aj so šteniatkami.

Šťastko sa otočil a pozrel sa na čierne mračno, ktoré sa rozpínalo k táboru pod nimi. Zo svojej vyhlídky videl, že vychádza z údolia za nízkymi stromami, pravdepodobne neďaleko mesta. Vznášalo sa nízko nad zemou a vôbec nie v takej výške ako klasické oblaky či búrkové mračná. Aspoňže mu unikajú a čoskoro budú dosť ďaleko, aby si založili nový tábor.

Keď Šťastko odvrátil tvár od mračna, začul pod svahom zdesené zavýjanie.

Margarétka! Bola na mieste, kde sa svah ostro stáčal doprava. Šťastko sa rozbehol za ňou.

„Miki je v úzkych!“ zahavkala.

Pastiersky pes stratil pôdu pod nohami a kízal sa dozadu. Zadná labka sa mu nebezpečne hompálala nad okrajom rokliny a druhá sa silou-mocou držala skaly.

Margarétka besne štekala. „Do toho, Miki! Zvládneš to! Len sa vydriap späť na kopec!“

Miki sa prednými labkami držal ohlodeného kmeňa stromu. Keď začal strácať silu, od základne stromu sa dvihol oblak prašnej zeme. Strom sa vytrhával z koreňov! Odvrátil ňufák, zdesene vytreštil oči, ale ani na sekundu nepustil zo zubov koženú rukavicu.

Šťastko pribehol k Mikimu, práve keď čierno-bielemu psovi sklzla druhá zadná labka z okraja svahu. Šípka a Bystrina sa otočili, aby zistili, kam Šťastko odbehol, a len čo zbadali Mikiho, panicky zaštekali.

Šťastko sa snažil zachovať pokoj. Zaczakol zuby do Mikiho obojka, dával pozor, aby priateľa nezhodil do rokliny ani nespôsobil, že Miki stratí poslednú silu v labkách, ktorými sa držal kmeňa stromu. Šťastko z celej sily potiahol a odvliekol Mikiho späť na kopec. Aspoň raz bol vďačný, že vôdzkový pes si odmietal zvesiť obojok – Miki bol priveľký, aby ho Šťastko potiahol za zátylok, ako keď pomohol Zorke. Obaja spadli na prašivú zem a Šťastko odvliekol pastierskeho psa po posledných kamienkoch do bezpečia.

Miki položil rukavicu na zem a oblizol Šťastkovi tvár. „Už som si myslel, že je so mnou amen,“ zamrmľal. Šťastko cítil, ako sa sám trasie od hlavy až po chvost.

Šťastko pohladkal ňufákom Mikiho po krku a doprial mu čas, aby lapil dych. Potom vstal. „Pod,“ povedal, akoby sa nestalo nič mimoriadne. „Dobehnime ostatných.“

Keď sa vrátili na rovinu, Iskra práve pomáhala Marte vyslobodiť z hustého čierneho chvosta haluz bodliakov. Určite sa jej doň zamotali, keď zabočila do ostrej zákruty. Len čo z nej odpadol aj posledný bodliak, Marta sklonila veľkú nežnú hlavu a oblizla Iskre ňufák. Potom sa otočila a rozbehla sa za ostatnými.

